

nekaka klasična umerjenost in naravni tok Sattnerjeve „Vnebovzete“ tako silovito učinkuje in prevzame poslušalce kot ne kmalu katera druga glasba.

Toda čemu moja hvala! Izvajanja so pokazala in temeljito izpričala veliko glasbeno vrednost, lepoto in notranjo moč prvega slovenskega oratorija. Takega zanimanja gotovo še ni bilo pri nas za nobeno drugo glasbeno prireditev kot za ta oratorij. Pa tudi tolikega navdušenja najbrž ni rodilo še nobeno drugo glasbeno delo pri nas Slovencih, kot ga je Sattnerjev oratorij bodisi pri pevcih in pevkah „Glasbene Matice“, bodisi pri poslušalcih. Velika dvorana v „Unionu“ je bila pri vseh štirih koncertih popolnoma razprodana, in še primanjkovalo je sedežev in vstopnic.

Izvajanje oratorija je nepričakovano lepo uspelo, zakar gre prav posebno priznanje v prvi vrsti gospodu koncertnemu vodju Mateju Hubadu, priznanje in čast pa tudi vsem izvajalcem brez izjeme.

Zbor „Glasbene Matice“ je bil izvrsten; točen v vstopih, siguren skozinskoz je prepeval v resnici lepo in navdušeno. Edino pri damskem zboru „Ave Marija“ (II. del oratorija, Ges-dur) se je v začetnih taktih po navadi pokazalo nekako padanje in malo distoniranje z orkestrom. Zdi se mi pa, da je tega pojava precej kriv kolikortoliko neprikladni tonov način (Ges-dur); kajti kako vse drugače je donel koj nato sledeči moški zbor „Ti Jeruzalema slava“ (D-dur!) istotako „Ave Marija“ v združenem damskem in moškem zboru (D-dur!) in kar moram še posebe pohvalno omenjati — damski zbor „Zima je proč“ v I. delu (D-dur!). — Nepopisno je učinkoval moški zbor „O smrt, o smrt, tvoj strah je strt“. Mešani zbori pa so se peli vsi brez izjeme — non plus ultra.

Solisti so rešili svoje vloge deloma dobro, deloma izborno. Najboljša sta bila gospa Lovšetova (Marija) in g. Križaj (Ženin — sv. Duh in pripovedovalec). Gospa Lovšetova je bila izborna Marija; skromna in ponižna v nastopu je pela iskreno, povsem čisto in z lahkoto obvladala svojo ne lahko partijo. G. Križaj je pel istotako dosti občuteno in sigurno ter s svojim polnodonečim, zelo simpatičnim glasom jako ugajal. Gospa pl. Foedrantsperg in g. Iličič sta pri prvih dveh koncertih bila nekoliko manj dobra in točna, pri koncertu v nedeljo dne 17. marca sta se pa tudi onadva dobro držala in vsekako zadovoljila ne le v četvero-

spevu, ki ga je — mimogrede omenjeno — pelo šest dam in dva gospoda, temveč tudi v samospelih in duetu.

„Slovenska Filharmonija“, pomnožena po nekaterih gospodih članih, učiteljih in učencih „Glasbene Matice“, je svojo nalogo za naše razmere dovolj dobro izvršila. — Gosp. koncertnemu vodju, ki letos dvajseto leto izredno uspešno deluje pri „Glasbeni Matici“, je pevski zbor pri drugem koncertu podaril krasen srebrn lavorjev venec s tolikimi listi, kolikor članov je v zboru. Gospodu skladatelju prvega slovenskega oratorija p. Hugolinu Sattnerju pa je bil pri tretjem koncertu od „Glasbene Matice“ poklonjen dragocen mašni kelih, ki ima v podstavu vdlane tri čudovito lepe emajle (Sv. Frančišek, ki mu angel gode na violino, Oznanjenje Marijino in Kronanje Marijino).

Prvi slovenski oratorij torej imamo, hvala Bogu in Mariji! Naj bi temu sledilo še mnogo vsaj tako lepih!

Stanko Premrl.

Koncert v ljubljanski stolnici.

O priliki dovršitve novih orgel je priredilo ondi Cecilijino društvo stolne župnije koncert, ki je nad vse pričakovanje dobro uspel. Sodelovali so razen domačih mojstrov-organistov gg. A. Foersterja in Premrla, tudi č. g. p. Mih. Horn iz Gradca in g. profesor Fr. Dugan iz Zagreba. Prav posebno je ugajala zbranemu občinstvu, ki je prostorno cerkev napolnilo do zadnjega kotička, Bachova fantazija in fuga v G-molu, katero je krasno izvajal prof. Dugan. Svojo spretnost v orgljanju je pokazal g. profesor že v Kličkovi fantaziji in Rheinbergerjevi kanconi, toda v omenjeni fugi je njegova tehnika v igri vsakega v polnem pomenu besede osupnila. Ravno tako častno je rešil svojo nalogo č. g. p. M. Horn, ki je otvoril koncert z Lemmensovo slavnostno koračnico za orgle in gozneje igral še pastoralo od Guilmanta. G. prof. Foerster nam je v dveh prisrčnih čeških božičnicah in mogočni parafrazi na avstrijsko himno pokazal različne registre (vijolinske, flavne in jezičnike), ki so v novih orglah na razpolago. Vodja stolnega kora g. Premrl si je zelo srečno izbral koncertno fantazijo (Nowowiejski: „Božič v starodavni Marijini cerkvi v Krakovu“), da se je pokazal mojstra

ne le v tehniki, ampak tudi v registriranju. Razentega je izvajal tudi „Komunijo“ za orgle od Guilmanta. Med posameznimi točkami za orgle je nastopal pevski zbor stolne cerkve in zapel nekaj starejših, že znanih zborov od Sattnerja, Foersterja, Premrla in Engelharta in dve novi skladbi, namreč dr. Kimovčev 150. psalm in Premrlov „Te Deum“, s katerim se je koncert zaključil. Zbor se nam je zdel skoraj prešibek, vendar pa moramo reči, da je v danih razmerah pel dobro in veliko pripomogel k temu, da se je koncert tako častno izvršil. Želeti bi bilo, da bi se taki koncerti večkrat prirejali, toda spored naj bi bil krajši, zato pa bogatejši na klasičnih delih, in izdajale naj bi se vstopnice ali vabila (četudi brez vstopnine), da poslušalcev ne moti večno nemirna mladina.

V. H.

POVODNI ČEVELJ.